

מפטיר יונה FOR ברכות ההפטרה THE

The מחבר, representing the Sephardic tradition, and the רמ"א, standing for the Ashkenazic custom, disagree in the שולחן ערוך as to whether after reading מפטיר יונה on יום טוב and שבת, we need to recite the fourth ברכה that as a rule is recited on שבת after the הפטרה:

שולחן ערוך אורה חיים הלכות יום הכפורים סימן תרכב', סעיף ב'—ומוציאין ספר תורה וקורין שלשה בפרשת עריות עד סוף הפרשה, והשלישי מפטיר ביונה ומסיים: מי א—ל כמוך, ומברך לפניך ולאחריה; ואם חל בשבת מזכיר בה של שבת, וחותרם בשל שבת. הנהגה; ואין אומרים: על התורה ועל העבודה, במנחה (הנהגות מיימוני סוף הלכות י"ב ומהרי"ל ומנהגים והנהגות מרדכי).

Translation: We remove the Sefer Torah from the ark. Three men are called to read from the Torah the section that deals with illicit marriages. The third one called also reads the book of Yona as the Haftorah and then concludes with the verse that begins: (Michah 7, 18) Mi Kail Kamocha. He recites the customary Brachos both before and after reading the Haftorah. If Yom Kippur falls on Shabbos, he refers to Shabbos in the last Bracha after the Haftorah and he mentions Shabbos in the ending part of the Bracha.

RAMAH: We do not recite the last Bracha which begins Al Ha'Torah V'Al Ha'Avoda after reading the Haftorah during Tefilas Mincha on Yom Kippur (Heg'Hos Maimoni, end of Hilchos Yom Kippur; Maharil, Minbagim and Hegos Mordechai).

Professor Joseph Tabory in footnote 130 on page 292 of his book: מועדי ישראל בתקופת: שולחן ערוך, 3rd Edition, Magnes Press, 2000, points to the following dilemma that faced רבי עקיבא איגר, ז"ל as providing insight into the opinions expressed in the שולחן ערוך. The question concerned whether a person who must eat on יום כיפור due to medical issues may be called to the תורה for the קריאת התורה of תפלת מנחה on יום כיפור:

שו"ת רבי עקיבא איגר מהדורא קמא סימן כד'—נסתפקתי ועובדא הוי, במי שהיה מוטל על ערס דוי בסכנת מות, והרופא צוה לו לאכול ביום הכפורים והיו מתפללים בחדרו וקראו אותו לתורה ולא נסתפקתי בזה וצויתיו לעלות, כי בפשוטו הקריאה ביוה"כ מחמת קדושת היום, כמו בשאר יום טוב ושבת וא"כ גם מי שאינו מתענה יכול לעלות, ואך היה רוצים לקרות אותו גם במנחה ובזה נסתפקתי, אם קריאת התורה במנחה הוי משום תענית אלא דבשאר תענית קוראים ויחל וביוה"כ קוראים בפ' עריות וא"כ אינו מתענה א"י לעלות, או דגם קריאה זו מחמת קדושת היום, לקרות גם במנחה כמו בשבת ויכול גם אינו מתענה לעלות וצ"ע לדינא.

1. When I raised the same question in Newsletter 11-9, I had not yet come across this reference to the comments of רבי עקיבא איגר.

Translation: I am not sure that I ruled correctly concerning the following circumstance: A prayer service was held in the room of one who was on his death bed and whose doctor had ordered him to eat on Yom Kippur. This individual was called to read from the Torah and I did not hesitate to answer that he may be called to read. My reasoning was as follows: we begin with the premise that we read the Torah on Yom Kippur as part of our obligation to declare the sanctity of the day, as we do on other holidays and on Shabbos. Whether a person is fasting or not, his actions do not affect the obligation to declare the sanctity of the day and he may be called to read from the Torah. However, concerning the Kriyas Ha'Torah that takes place at Mincha on Yom Kippur, I had some misgivings. If that Torah reading is being performed because we follow the rule that we must read the Torah at Mincha on fast days, even though we read about illicit marriages and not the section that begins Va'Yichal, then someone who is not fasting should not be called. But if the Torah reading is being performed because we are required to declare the sanctity of the day, and we are mimicking that which we do on Shabbos; i.e. read the Torah at Mincha, then even someone who is not fasting is eligible to be called to the Torah. This issue requires more deliberation before I can issue a definitive ruling.

Professor Tabory then adds the following to his footnote:

ושמעתי בשם הגרי"ד סולובייצ'יק, שבספק זה תלויה המחלוקת בין רב יוסף קארו לבין הרמ"א אם מברכים ברכת "על התורה ועל העבודה" במנחה של יום כיפור.

Translation: I heard repeated from the mouth of Rabbi Joseph Soloveitchik, z"l, that this unresolved issue lies behind the disagreement between R. Yosef Caro (the Michaber) and the Ramah as to whether we recite the fourth Bracha after the Haftorah at the completion of Maftir Yona during Tefilas Mincha on Yom Kippur.

In other words, if the Torah reading is being performed on Yom Kippur during Tefilas Mincha because we follow the rule that we must read the Torah at Mincha on fast days, then we should recite the same **ברכות** that we recite after reading the **הפטרה** on fast days; i.e. only three, but if the Torah reading is being performed because of **קדושת היום**, declaring the sanctity of the day, then we should recite all four **ברכות**.

In truth, the position articulated by the **רמ"א**, that the fourth **ברכה** after the **הפטרה** should not be recited after reading **מפטיר יונה** differed with early Ashkenazic practice.

The original Ashkenazic custom is described by the **מחזור ויטרי**:

מחזור ויטרי סימן שנה-וקורין ג' מן כמעשה ארץ מצרים עד סוף הסדר. והשלישי **מפטיר** ביונה: משום תשובת אנשי נינוה: והמפטיר נביא במנחה חייב לברך שש כמו שבידך ליוצר. ת'. ומסיים מקדש ישר' ויום הכיפורים. ואם שבת הוא יאמר מקדש השבת ישר' כו'. ואעפ"י שאלמלא יום הכיפורים אין נביא במנחה בשבת ת':

Translation: We call three people to read the section on illicit marriages until the end of that section of the Torah. The third one called reads Sefer Yona as the Haftorah to remind us of the power of repentance that we learn from the conduct of the citizens of Ninveh. The one reading the Haftorah says the same six Brachos as were recited after the Haftorah read in the morning service and he ends with the Bracha: Mikadesh Yisroel V'Yom Ha'Kippurim. If Yom Kippur falls on Shabbos, he concludes with Mikadesh

להבין את התפלה

Ha'Shabbos Yisroel V'Yom Ha'Kippurim. We refer to Shabbos in the concluding Bracha even though we could say if not for it being Yom Kippur, we would not read a Haftorah on Shabbos at Mincha.

The ר"אב"ן is the earliest Ashkenazic source to provide that the ברכה should not be said:

הגהות מיימוניות³ הלכות שביתת עשור מנהגי יום הכפורים-המפטיר במנחה פסק ר"אב"ן שמסיים מגן דוד ואין אומרים על התורה ועל העבודה כו' שהרי כבר פסקה העבודה ובידך עליה שחרית. ואינו חותם במנחה אלא כבשאר תענית צבור.

Translation: In the opinion of the Ravan, the one who reads the Haftorah at Mincha stops after saying the Bracha of Magen David. He does not recite the last Bracha of Al Ha'Torah V'Al Ha'Avoda, etc. since the Yom Kippur service in the Beis Hamikdash had been completed by that time of day. In addition, that Bracha had already been said after the Haftorah that had been read in the morning. Therefore, we recite the same Brachos after the Haftorah that we recite when we read a Haftorah at Mincha on a public fast day.

Unfortunately the works of the ר"אב"ן that have survived do not include this discussion.

We then have to rely on the citation by the הגהות מיימוניות. The מהרי"ל asserts that the opinion of the ר"אב"ן as quoted by the הגהות מיימוניות, was accepted by the majority of Ashkenazic communities of his era:

שו"ת מהרי"ל החדשות סימן סה'-ולומר על התורה במנחה יום הכיפורים, אמת הדבר שכן כתבו רוב רבותינו מנהגי הדור כגון ר"אב"ן ומהר"ם ויתר רבותי הנקובים ומסיק עליה בה"ג מיימוני ומינה לא תזוז⁴. אמנם בכל המקומות והקהילות שעברתי נוהגים שלא לאומר כראב"ן. ואפי' באושטרייך, ודלא כא"ז אף כי היה מנהיגם. ואף על גב דנתעצמו בראייתו סומכין על ה"ר שמואל בבנבערק שדחה דברי ר"אב"ן, וגם הביא ראייה שלא לאומר כדאיתא במרדכי פ' במה מדליקין והלכות יום הכיפורים ואף כי רבו האומרים.

Translation: That we should say the last Bracha after the Haftorah which begins: Al Ha'Torah during Mincha on Yom Kippur, it is true that the majority of Rabbinic authorities have accepted that position including the Ravva, the Maharam M'Rottenberg, who says that we should not deviate from this practice, while the Hagos Maymonis disagrees. Yet in all the towns and congregations which I have visited, I

2. Rabbi Eliezer ben Nathan was born in Germany circa 1090. A giant of German Jewry, he lived in Mainz and is particularly well-known for his work Even HaEzer. Also known as Tzafnat Paneach or Sefer [Piskei] HaRa'avan, this work is comprised of responsa, halacha, customs, and a commentary on some passages in the Talmud. Apparently, Ra'avan composed two separate works: Even HaEzer and Tzafnat Paneach; the single extant work appears to be compiled of excerpts from both. In his work, Ra'avan refers often to the Geonim and to the halachic decisions of the leading rabbis of France and Germany. Ra'avan passed away circa 1170. (Bar Ilan Digital Library)
3. Rabbi Meir ben Rabbi Yekutiel HaKohen of Rothenburg was born circa 1260. He attended the yeshiva of the Rabbi Meir (Maharam) of Rothenburg, and personally attended Maharam during his years of captivity, until the latter's death in 1293. During Rabbi Meir's lifetime, Maimonides' Mishneh Torah became widely available across Europe. The halachic decisions of the Mishneh Torah were often at variance with accepted Ashkenazic halachic decisions and practice. Consequently, Rabbi Meir wrote glosses on ten volumes of the Mishneh Torah (excluding Zeraim, Avodah, Korbanot, and Tahara) detailing the halachic decisions of the Tosafists and Ashkenazic Torah scholars. He also appended a collection of Ashkenazic response to his glosses. Rabbi Meir HaKohen, together with his family and students, were martyred in the Rindfleisch pogrom in 1298. (Bar Ilan Digital Library)
4. These words are found to be part of the comments of the מהר"ם when you examine the comments of the הגהות מיימוניות.

witnessed that they follow the custom to omit that Bracha and conform to the rule of the Ravan, even in Austria where they do not follow the opinion of the Ohr Zarua even though he was their religious leader. And although the challenges issued by the Ravva to that practice are impressive, R. Shmuel of Banberg deflected them all and brought further support in favor of the custom from the words of the Mordechai in the chapter entitled Bameh Madlikin and Hilchos Yom Kippur and even though many continue to say the Bracha.

It is therefore necessary to ask: is it true that the עבודה of the כהן הגדול on יום כיפור was completed ahead of the time at which the קרבן תמיד של בין הערביים was offered, keeping in mind that תפלת מנחה corresponds to the קרבן תמיד של בין הערביים? Perhaps the confusion stems from the failure of the משניות that describe the עבודה of יום כיפור in מסכת יומא to provide when the קרבן תמיד של בין הערביים was brought on יום כיפור. Aharon Levy author of the book: וכפר בקודש, a commentary on the two major versions of the עבודה recited on יום כיפור, אתה כוננת, יום כיפור, אמ"ץ כח, on page 241, quotes from the (יומא ע' א') השק שלמה⁵ as follows:

השק שלמה—לכאורה צריך עיון דלא הוזכר במשנה הקרבת תמיד של בין הערביים אימת היה [מתי היה קרב] דבין לפירוש רש"י (יומא ע' א' ד"ה ופר העולה) דהיה בטבילה חמישית ובין להרמב"ם (הלכות עבודת יוה"כ פ"ד ה"ב) דהיה בטבילה שלישית אחר אילו ואיל העם [והקטרת האימורים של הפר והשעיר], וכך הוא בסדר העבודה דאתה כוננת, מכל מקום הוי ליה להזכירו מיהת.

Translation: We need to consider further that the Mishna does not provide the time at which the Korban Tamid of the afternoon was offered on Yom Kippur. This question arises whether you accept the position of Rashi that the Korban Tamid of the afternoon was offered after the fifth immersion by the Kohain Gadol or the opinion of the Rambam that it was offered after the third immersion, the point at which the Kohain Gadol brought a ram on behalf of himself and one on behalf of the people, as the service is described in the poem of Ata Konanta. Nevertheless, the Mishna should have referred to the Korban Tamid of the afternoon being offered.

ונראה לי דדוקא במוסף [של] יום כיפור דאיתא סתירה במקראות בזמן ההקרבה וכמו שכתב הרא"ש לפיכך הוצרכה המשנה לבאר ולהביא דפליגי תנאי בה, אבל בזמן התמיד דלא הוזכר בתורה כלל אצל יום הכיפורים, הדבר פשוט דהקריבו אותו ככול ימות השנה, דהיינו בשמונה ומחצה, ולא השגיחו כלל אם הוא בטבילה שלישית או חמישית והיה הדבר תלוי בזריזות הכהן גדול אם כלה כל עבודת היום.

Translation: It therefore appears to me that the Mishna only concerned itself with the Mussaf offerings about which there were contradictions in the text of the Torah, as the Rosh described. Therefore the Mishna needed to explain the text of the Torah and to present the two views. But concerning bringing the Tamid offerings on Yom Kippur, the Torah is silent as well because the Torah viewed Yom Kippur as just another day in the calendar. Therefore, it was not necessary to repeat that the Korban Tamid of the afternoon was

5. R. Shlomo Ha'Kohain who lived in Vilna between 1828 -1905. He was one of the founders of the Mizrachi movement. (Bar Ilan Digital Library)

להבין את התפלה

offered on Yom Kippur at its appointed time; i.e. at the eight and a half hour mark of the day. Moreover, the Mishna was not concerned whether that corresponded to the third or the fifth immersion. After which immersion the Korban Tamid of the afternoon was brought depended on how quickly the Kohain Gadol performed the service.

יצריך לומר קודם שמונה ומחצה היה קרב באמת התמיד בטבילה המישית, אבל אם נתאחר עד שהגיע טבילה שלישית לשמונה ומחצה היה נקרב התמיד מיד אחר אילו ואיל העם בטבילה שלישית, דזמן תמיד של בין הערבים לא נשתנה לעולם זולת בערב פסח וכמו [ששנינו] להדיא (פסחים נח, א) ע"ש ודוק.

Translation: In other words, the afternoon Tamid offering was scheduled to be brought at the eight and a half hour mark on Yom Kippur, no matter the stage at which the Kohain Gadol stood in completing the Yom Kippur service. A Kohain Gadol who was proceeding at an average pace should have been at the stage of performing the fifth immersion by the eight and a half hour mark on Yom Kippur but if the Kohain Gadol was moving along at a slower pace and had only reached the stage of the third immersion, then the afternoon Tamid offering would have been brought immediately after he sacrificed his ram and the ram of the People because the time at which the afternoon offering was brought never varied except on Erev Pesach, as we specifically learn in Maseches Pesachim.

Perhaps the **ראב"ן** was thinking as follows: The omission by the **משנה** of any reference to the **יום כיפור** on **קרבת תמיד של בין הערביים** was a clue that it was not part of the "עבודה" of **יום כיפור**. That omission caused the **קרבת תמיד של בין הערביים** on **יום כיפור** to be viewed as a weekday activity and as such, any activity that corresponded to it, like **תפלת מנחה**, needed to be performed in the same manner as it would be conducted on a weekday. That would render any **קריאת התורה** and **קריאת ההפטרה** being performed at **מנחה** on **יום כיפור** as not requiring a statement of **קדושת היום** and would be viewed as mimicking our practices on a **תענית ציבור**.

I would like to suggest that a different factor may have caused the Ashkenazic practice to be modified. It appears from the sources that another change in Ashkenazic practice concerning **יום כיפור** occurred at the same time; the transition from reciting the **סדר** **העבודה** known as **אתה כוננת** to saying the **סדר העבודה** known as **כה אמין**. The sources that provide that the **סדר העבודה** known as **אתה כוננת** be said also provided that four **ברכות** be recited after reading **מפטיר יונה** on **יום כיפור** while those sources which provided that the **סדר העבודה** known as **כה אמין** be recited, provided that only three **ברכות** be said after reciting **מפטיר יונה** on **יום כיפור**. The link between the two practices can be traced to the opinion expressed by each author as to when within the **סדר העבודה**, the **יום כיפור** on **קרבת תמיד של בין הערביים** was performed. In the **סדר העבודה** known as **אתה כוננת**, the author describes the timing of the **יום כיפור** on **קרבת תמיד של בין הערביים** as follows:

תכן צעדיו ובא לבית הטבילה. וקדש ידיו ורגליו ופשט בגדי לבן. וירד וטבל עלה ונסתפג. הביאו לו בגדי זהב, ולבש וקדש ידיו ורגליו, ועשה שעיר הנעשה בחוץ, שהוא ממוסף היום. ואחר כך מקריב את אילו ואת איל העם ומנחתם ונסכיהם כמשפטים. ומקטיר האמורים של פר ושעיר הנשרפים. ואחר כך מקריב תמיד של בין הערבים כהלכתו.

Translation: (After reading from the Torah and reciting the eight Brachos) The Kohain Gadol then turned his attention back to performing the service. He first went to purify his hands and legs by washing them. He then removed his white clothes and immersed himself (the third immersion) and dried himself. They brought him his golden vestments which he donned. He again washed his hands and feet and offered the goat in the outside altar, representing the Mussaf offering of the day. He then offered a ram on behalf of himself and one on behalf of the Jewish People, with their appropriate meal offerings and libations. He then offered on the altar the fat of the bull and the goats that were burnt outside the city. He then offered the afternoon Tamid sacrifice. (He then prepared himself to return to the Holy of Holies from which he removed the ladle and firepan that he had placed there upon which the Kitores was offered).

In the **סדר העבודה** known as **אתה כוננת**, the author describes the timing of the **קרבן** as being in the middle of performing the **עבודה**. In his opinion, what takes place at **תפלת מנחה**, the prayer service that corresponds to the **קרבן תמיד של בין הערביים**, is being performed as part of the **עבודה** and must be identified as such by reciting a **ברכה** whose theme represents **קדושת היום**; i.e. the fourth **ברכה** after the **הפטרה**.

In the **סדר העבודה** known as **אמיץ כח**, the author mentions the **קרבן תמיד של בין** at the very end of the **פיוט** reflecting the opinion of the author that the **קרבן תמיד של בין הערביים** was offered only after the **עבודה** of **יום כיפור** had been completed:

תרנל וטבל חרוצים עט וקדש. תמיד הסדיר ותמר ונרות העלה, תכל עבודות יד ורגל קדש, תמם טבילות חמש וקדושים עשרה.

Translation: He hurried and immersed, wrapped himself in his precious garments and sanctified his hands and feet, arranged the Tamid offering, let incense rise up straight as a palm and had the lights of the Menorah flare up. Coming to the end of the all these acts of service, he sanctified his hands and feet once more and thereby completed the prescribed five ablutions and the ten sanctifications.

It is therefore no surprise that the Ashkenazic **ראשונים** who held that the fourth **ברכה** of the **הפטרה** must be read after **מפטיר יונה** also provided that the **סדר העבודה** known as **אתה כוננת** be recited and that those Ashkenazic **ראשונים** who held that the fourth **ברכה** of the **הפטרה** should not be recited after **מפטיר יונה** provided that the **סדר העבודה** known as **אמיץ כח** be recited. In other words, the change in practice concerning the last **ברכה** of the **הפטרה** after **מפטיר יונה** coincided with the substitution of the **סדר העבודה** known as **אתה כוננת** in place of the **סדר העבודה** known as **אמיץ כח**.

להבין את התפלה

The **מחזור ויטרי** who we cited above as requiring the recital of the **ברכה** of **מקדש ישראל** **אתה כוננת** after **מפטיר יונה** provided that the **סדר העבודה** known as **אתה כוננת** should be recited:

מחזור ויטרי סימן שנד – **ושליח ציבור כשיגיע לואז צדיקים יאמר ויאתיו. עד המלך הקדוש. אתה בחרתנו. מפני חטאינו. מחול לעוונותינו. עד תטהרו. עלינו לשבת. היה עם פיפיות. אוחילה לא** – **ל. אתן תהילה. אתה כוננת. או אמת יהגה חכי. או איזה מקום בינה. או שמור לבי מענה. סליחות וידוי. עד התורה הזאת. וקדשינו. רצה. כו': ואין אומרי' כאן אבינו מלכינו. אלא ליוצר ומנחה כדרך שאר ימים של תשובה:**

Translation: When the prayer leader reaches V'Oz Tzadikkim, he says: V'Ya'Esayau. Then he continues to Ha'Melech Ha'Kadosh. Ata Bichartanu. Mipnei Chata'Einu. Michol L'Avonoseinu. Until Titbaru. Aleinu L'Shabeach. Hayei Im Pipiyos. Ocbila L'Kail. Etain Tehila. Ata Konanta or Emes Yebege Chiki. Or Aizā Makom Bina or Shmor Libi M'Aneh. Selichos. Viduy. Until Ha'Torah Ha'Zos. And Kadsheinu. Ritzei, etc. We do not recite Aveinu Malkeinu except as part of Shacharis and Mincha as we do on the others Ten Days of Repentance.

The **מהרי"ל** who we cited above as not requiring the recital of the **ברכה** of **מקדש ישראל** after **מפטיר יונה** refers to the **סדר העבודה** that should be recited as the one known as **אמיץ כח**:

ספר מהרי"ל (מנהגים) הלכות יום כיפור – **בעבודה דסדר "אמיץ כח" אמר מהרי"ל סג"ל מזין עליו מי מחטאות לשון רבים ולא אמר חטאת לשון יחיד וטעמא דאין מזין מן החטאת לבד.**

Translation: In the Piyut that describes the service on Yom Kippur known as Amitz Ko'Ach, the Maharil would say that the Kohain Gadol sprinkled water from several sin offerings (plural number) and not sin offering (single number). His reason was that several sprinklings took place.

Perhaps the **מהרי"ל** held that the last **ברכה** after **מפטיר יונה** should be omitted because of his knowledge of **מנהג ארץ ישראל**. Professor Ezra Fleischer, in an article entitled: **פיוט תפילות הקבע בישראל**, in the book, **ותפלה במחזור ארץ ישראל** – **קודקס הגניזה**, **תפילות הקבע בישראל**, Vol. 2, Magnes Press, 2012, on page 1055, presents the following:

בעקיפין ניתן אולי ללמוד מן הקובץ גם על מה שקראו בקהילות ארץ ישראל בתורה ובנביא במנחה של יום כיפור. מנהגם של בני ארץ ישראל לעניין זה אינו ידוע לנו לאשורו. אמנם הברייתא בבבלי (מגילה לא ע"א) קובעת למעמד הזה קריאה בעריות והפטרה ביונה, אבל לא שמענו שכך היה המנהג בארץ ישראל. כאמת אין בדינו אפילו קדושתא אתת ארץ ישראלית שתאזכר את הקריאות הללו. משתיקתם של המקורות (כולל מסכת סופרים) בעניין זה אפשר שראוי ללמוד שלא היתה קריאה בארץ ישראל במנחה של יום כיפור כלל. מכל מקום נראה קרוב שלא קראו בפרשת עריות, שהיא קריאה משונה שראשונים ואחרונים נלאו לתת לה טעם סביר. אבל אפשר שכמה שהוסבר לעיל, בפרק א. סעיף [7.3]. יש רמז שבני ארץ ישראל קראו במעמד זה ביוחל משה (שמות, לב, יא ואילך), (אולי) כדרך שנהגו בשאר תעניות. דבר זה נראה עולה מקרובת הקילירי למנחה של יום כיפור 'אעטפה חין לשפוך שיחה' שתוארה שם, ושהקיליר מפיט בה, מלה מלה, פרשה זו (עד 'אשר דיבר לעשות לעמו', פסוק יד). קשה להניח שעניין זה עלה על דעת הפייטן סתם. וראיה ברורה באה אלינו לעניין זה מקיליר ועסטרויטה של ר' יוחנן הכהן (כ"י ט"ש 111.139), המפייט גם כן, בקרובת מנחה של יום כיפור, את הפרשה הזאת: הקיליר את יוחל משה' והעסטרויטה את פיסקת 'פסל לך' (שמות, לד, א).²¹⁵ ואין הדילוג מובן. אלא אם כן הוא נחפש מקביל לדילוג שבקריאה בתורה.

Translation: In a roundabout way, we may be able to determine from the within collection of prayers what congregations in Eretz Yisroel read from the Torah and from the prophets at Mincha on Yom Kippur. The custom of the Jews of Eretz Yisroel concerning this matter is not definitively known. The Talmud Bavli (Megila 31a) establishes that on that occasion the reading should be from the section on illicit marriages and the Haftorah is read from Sefer Yonah but we do not have any source that records the practice for that occasion according to the customs of the Jews of Eretz Yisroel. In fact, we have yet to discover even one Kedushah Piyut authored in Eretz Yisroel that contains lines which correspond to the readings provided by the Babylonian Talmud. The silence in the sources (including Maseches Sofrim) concerning this matter can be interpreted as establishing that no Torah reading was performed at Mincha on Yom Kippur as part of Minbag Eretz Yisroel. Yet, it is more likely that they did not read the Torah section that describes illicit marriages which is a Torah reading that early and late commentators labored to justify. However, as we explained before in chapter 1, section 7.3, a clue can be identified that the Jews of Eretz Yisroel read on this occasion the section of the Torah that begins: Va'Yichal (Shemos 32, 11, et al), the same Torah reading performed on public fast days. Support for this view can be traced to a Keruva written by Kalir for Mincha of Yom Kippur known as E'Etfa Chain Lishpoch Sicha, particularly in its Kiklar. The Kalir includes references to each verse from the reading that begins Va'Yichal (until verse 14). It is difficult to argue that Kalir thought of writing lines that correspond to that section of the Torah for no particular reason. Stronger evidence of this practice can be drawn from a Kiklar and a title to some Piyuttim written by R. Yochanon Ha'Kobain, who wrote a piyut for Mincha of Yom Kippur that has a line that corresponds to the verse that begins Va'Yichal Moshe and he then skips to a line that corresponds to the verse that begins: Pisal Lecha. That the author skipped verses corresponds to our practice of skipping verses when we read the section of the Torah that begins with Va'Yichal Moshe on public fast days.

Perhaps some early Ashkenazic ראשונים were aware that as part of מנהג ארץ ישראל, קריאת התורה for יום כיפור consisted of ויחל, the same קריאת התורה for תפלת מנחה on a תענית ציבור. In doing so, מנהג ארץ ישראל broadcast their opinion that קריאת התורה is performed during תפלת מנחה on יום כיפור only because יום כיפור is a תענית.

One more point. The fact that Ashkenazim perform קריאת התורה during תפלת מנחה on יום כיפור using the musical notes sung during the year and not the special musical notes that are employed for the ימים נוראים may be one way that Ashkenazim broadcast their view that the performance of קריאת התורה during תפלת מנחה on יום כיפור is undertaken only because the day is a תענית. Another explanation for the change in melody is presented in the book: ספר מנהגי אמסטרדם, compiled and edited by Yehudah Lieberman, Machon Yerushalayim, 2002. Lieberman, on page 115, adds the following footnote to the rule that the musical notes for קריאת התורה at תפלת מנחה on יום כיפור follow the regular sounds and not the special sounds of the ימים נוראים:

והטעם בדברי קהלת ע' 179 הע' ט', דהיכא דאין הקריאה מדין התלמוד' אלא תקנת

6. It is surprising that the דברי קהלת was unaware of the citation to 'א, מסכת מגילה דף לא, א'.

להבין את התפלה

הגאונים, קוראים, מברכים, ואומרים מי שברך בניגון חול.

Translation: The reason to change the melody for performing Kriyas Ha'Torah on Yom Kippur at Tefilas Mincha is that this Torah reading is not found in the Talmud but was a practice instituted by the Gaonim. Therefore, the musical notes, the Brachos and the Mi Sh'Beirach should all be sung using the everyday sounds.

Let us close by presenting a summary of the reasons for and against reciting the fourth ברכה after the הפטרה compiled by the תלמודית:

אנציקלופדיה תלמודית כרך י, [הפטרה] טור לא—בתעניות במנחה, וכן בתשעה באב בין בשחרית ובין במנחה, אין אומרים ברכה רביעית על התורה וכו', אלא מסיימים בברכת מגן דוד, שלא ניתקנה ברכת על התורה אלא לשבתות וימים טובים, שמזכירים בה ענין היום ומודים להשם על המתנה הנכבדה שנתן לנו מאותם הימים. ביוהכ"פ במנחה, יש סוברים שאומרים גם ברכת על התורה ומזכירים קדושת היום, כדרך שמברכים בשחרית, ויש שנתנו טעם לדבר, לפי ששאר התעניות אין להן שם מיוחד שיוכל להתווסף בו, אבל יום הכפורים יש לו שם מיוחד ויכול להתווסף בו; ויש סוברים שאין אומרים על התורה במנחת יום הכפורים, שהפטרה זו אינה מפני קדושת היום אלא מפני התענית, או שגזרו שלא לאמרה, שלא יבואו להחליף עם שאר תענית, או שכבר פסקה העבודה בשחרית וכבר בירך עליה אז ואין לומר עוד פעם על התורה ועל העבודה.

Translation: On public fast days at Mincha, on Tisha B'Av, both at Shacharis and at Mincha, the fourth Bracha after the Haftorah is not read. Instead the last Bracha ends with the words: Magen David. The reason being that the last Bracha of the Haftorah was composed to be recited only on Shabbos and on holidays as a means of declaring the sanctity of the day; i.e. we acknowledge the great gift G-d bestowed upon us by giving us those days to celebrate. Concerning the Haftorah read at Mincha on Yom Kippur, some Rabbinic authorities held that we should recite the fourth Bracha because on that day too it is necessary to declare the sanctity of the day just as we do on Yom Kippur during Tefilas Shacharis. They provided the following explanation as to why we do not recite that Bracha after reading a Haftorah during Mincha on public fast days: public fast days do not have unique names that we could include in the Bracha in which we declare the sanctity of those day while Yom Kippur has a unique name. Other Rabbinic authorities held that we should not recite the fourth Bracha after reading the Haftorah at Tefilas Mincha of Yom Kippur because on that day we read a Haftorah not because it is Yom Kippur but because it is a fast day or because if we did recite a Bracha after reading the Haftorah at Tefilas Mincha of Yom Kippur, we might err in thinking that we should act similarly on all fast days or because by Mincha time on Yom Kippur, the special service of Yom Kippur had been completed and we already declared the sanctity of Yom Kippur after reading the Haftorah during Tefilas Shacharis and it is not necessary to repeat the Bracha.

One last point. It is surprising that none of the rabbinic sources challenge the underlying premise of the question we have been discussing. Why do we repeat the התימת הברכה of the middle ברכה of שמונה עשרה at the end of the fourth ברכה that is recited after the הפטרה if the ברכה represents קדושת היום? Why is it not sufficient that we declare the

sanctity of the day by declaring it in **שמונה עשרה**? That we repeat the **ברכה** of **קדושת היום** after reading the **הפטרה** bolsters my argument that **קריאת התורה** which includes **קריאת ההפטרה** is a unique activity that we perform in synagogue that is totally divorced from **תפלה**. Because it is a unique activity being performed on a **שבת** or a **יום טוב**, it needs to include a declaration of **קדושת היום**. Moreover, repeating the **ברכה** bolsters the position taken by Professor Zev Safrai that one of the earliest forms of prayer that were spawned by **קריאת התורה** before the destruction of the **בית שני** were the **ברכות ההפטרה**. In them you will find the prayer formula of **הודאה, בקשה, שבת**, words of praise, followed by words of request, followed by words of acknowledgement and you conclude with the **ברכה** of **קדושת היום**.

That the **ברכות ההפטרה** originated as an abbreviated form of **שמונה עשרה** may explain why **קריאת התורה וההפטרה** at **מנחה** on **יום כיפור** is different from the same activity on a **תענית ציבור**. On **יום כיפור**, we have an obligation to recite a **ברכה** whose theme is **קדושת היום**. There is no requirement of declaring **קדושת היום** on a **תענית ציבור**. The requirement on those days is to insert a statement that represents **מעין המעורא**, a reference to the special character of the day, which we accomplish by inserting **ענינו** in **שמונה עשרה**.